

**Balogh Hargita, Balázs Árpád Sándor:
Interjú Nádudvari Gabriellával a stíluskommunikáció
szak megalkotójával**

Először is köszönjük szépen a lehetőséget, kedves Tanárnő, hogy alkalmunk nyílt arra, hogy Önnel interjút készíthessünk! Szeretnénk pár kérdést feltenni a Stíluskommunikátor szak kapcsán, a Pedagógus nap alkalmából.

Ennek a szaknak ugye Ön a mentora? Mit is jelent igazából az, hogy stílus és stílus-kommunikátor?

A stílus az élethez való viszonyulásunkat jelenti. Amikor stílusról beszélünk, nem csak a külső megjelenésre gondolunk, hanem arra is, ahogyan írunk, ahogyan beszélünk, ahogyan viselkedünk, ahogyan mozgunk. Ahogyan az emberekhez vagy saját magunkhoz viszonyulunk. Stílusunk életmódszervező értékeinket is mutatja. Könnyen belátható, hogy a stílus-kommunikáció folyamatos identifikáció, értékrendünk közvetítése. Kissé leegyszerűsítő módon úgy is fogalmazhatnánk, arról van itt szó, hogyan tudjuk a legjobbat kihozni magunkból.

„Egy stíluskommunikátor olyan, mint egy jó karmester”

Persze sosem szabad olyat mutatnunk magunkról, ami voltaképpen még a lehetőség szintjén sem létezik bennünk. Nem a világ becsapása a cél boldogulásunk érdekében, hanem boldogságunk megtalálása tartalmi, formai, érzelmi maximalizmusunkban.

Köszönjük szépen! Tudjuk többek közt azt is, hogy Ön a Német Nemzetiségi Tan-széken is tanított. Mi motiválta abban, hogy ezt a szakot elindítsa?

Igen, éveken keresztül stílusgyakorlatot és irodalomtudományt tanítottam a Német Tan-széken. A stíluskommunikáció képzéseszményét részben Goethe művelődéseszményére építettem. Természetesen szem előtt tartottam azt is, hogy most a mában élünk. Ennek alapján továbbéltető módon újraértelmeztem a kalokagáthia fogalmát, a szép, a jó és az igaz egységét. Az eltelt hét év bebizonyította, hogy a Goethe-modell jó elméleti kiindulási alap

volt. Mindazonáltal azt is világossá tette számomra a gyakorlat, hogy a klasszika középre rendezett bevégeztsége túlzottan merevvé teheti stíluskommunikációnkat. Valahol a bevégeztség és a végtelenbe törekvés között érdemes harmonizálni életünket.

Melyik évben indult el a szak és akadtak-e valamilyen nehézségek ezzel kapcsolatosan, hiszen ez nagyon újnak számíthatott akkoriban, nem féltek-e tőle esetleg először az emberek?

2007-ben dolgoztam ki a képzési koncepciót és nagyon nagy szerencsém volt, mert a kari vezetés jól fogadta törekvéseimet. 2008-ban indult a szak és azóta folyamatosan minden évben van egy évfolyam. Volt olyan év is, amikor két évfolyam futott párhuzamosan, azaz mind az őszi, mind a tavaszi szemeszterben indultunk. Az volt a tapasztalatom, hogy lelkiismeretesen és valóban eredményesen csak maximum 10 hallgatóval lehet egy évben individuálisan foglalkozni. Ami pedig a képzés fogadtatását illeti, először többen meglepődtek, nem igazán tudták hová tenni ezt a szóösszetételt, hogy stíluskommunikáció, de azért vonzó is volt sokak számára, mert az erre fogékonyak azonnal megéreztek a lényegét, még, ha nem is tudták megfogalmazni, mi is ez. Némelyek azt gondolták, hogy ez is egy stylist képzés, a másik 100 mellett, úgy hogy az első néhány interjúban mindig azzal kellett indítanom, hogy ez nem stylist képzés. A stíluskommunikátor képzésben megtaníjtuk a

hallgatókat a stíluszakmai tudás megszerzésének módjára, a források kikutatására, a megszerzett tudás strukturálására. Igyekszünk segíteni tanítványainknak abban, hogy individuális élményeiken keresztül kialakítsák saját stílusukat. Mindenki annyit fejlődik, amennyit képes kivenni ebből a tudáshalmazból. És az sem elhanyagolható szempont, ki mennyit képes beletenni a közösbe, nemcsak saját érdekében.

A stíluskommunikátor szakembernek pontosan mi a feladata? Milyen munkákat tud elvállalni?

Unos-untalan ismétlem, mert fontos: a stíluskommunikátor olyan, mint egy jó karmester. Képes az összhang megteremtésére, de lehet,

hogy csak egy hangszeren játszik művészi módon. Rendelkezik a dolgokra felülről tekintés képességével, egységben lát, irányít. Ugyanezt csinálja a stíluskommunikátor is. Amikor elindul egy fejlesztési folyamat, az információstrukturálás után elképzelünk egy gömbszerű „építményt” és meghatározzuk a fejlesztési fókuszokat. Senki sem érthet mindenhez, ezért, ha szükséges, bizonyos szakterületekről segítséget hívunk. De nagyon lényeges, hogy a stílusalkotás koncepciója egy ember fejében álljon össze. A többi szakembernek az a feladata, hogy ennek a mindenkor egyedi koncepciónak a kibontakoztatását segítse.

Tehát a stíluskommunikátor az emberek egyediségét hangsúlyozza, a stylist pedig a saját ízlését próbálja ráruházni?

Igen, azt gondolom, hogy ez az alapvető különbség. Mi, stíluskommunikátorok leginkább a külső és a belső harmóniáját szeretnénk megalkotni. Persze a jólöltözöttség is mutathat egyfajta harmóniát, aminek az a lényege, hogy minden stimmel rajtunk: a ruha mérete megfelelő, passzolnak a színek, alkalomhoz illően öltözködünk, de ez még csak jólöltözöttség. Stílusról akkor beszélhetünk, ha a megjelenésünk, a beszédünk csak ránk jellemző, tehát nem ránk erőltetett, hanem visszavonhatatlan-

nul valahonnan belülről jövő lényegiség, fontosságunk jele.

Kik jelentkeznek erre a szakra? Zömében nők vagy férfiak? Milyen korosztályokat érint leginkább?

Elsősorban nők jelentkeznek, de már 2 férfi hallgatónk is volt. Nagyon sajnálom, hogy a férfiak nem mernek, vagy nem akarnak jelentkezni, mert szerintem belőlük is kiváló stíluskommunikátor lenne. Talán sokan azt hiszik, hogy ez ilyen „orchieda”-szak. Pedig megfontolandó volna az, amit terepgyakorlat órán is említettem Önöknek, hogy a lágyság nem gyengeség. Főként azok jönnek hozzánk, akik az általunk képviselt értékekben felismerik saját magukat. Érdekes tény, hogy az első években viszonylag sok közgazdász jelentkezett a képzésre. Az országban elsőként talán ők realizálták, hogy a legfontosabb „reklámfelület” az ember. Valószínűleg a képzés interdiszciplináris jellegéből fakad, hogy azért a legkülönbözőbb területekről jönnek hozzánk. A hallgatók között volt divattervező, stílist, orvos, tanár, coach, jogász, sajtófőnök, építész mérnök... Sokan azért jönnek, mert azt gondolják, hogy a saját szakmájukban tanultakat a nálunk elsajátítható tudással ki tudják egészíteni, tehát tökéletesíteni szeretnék saját magukat és esetleg szűkebb környezetüket. Mások vállalkozást alapítottak és stíluskommunikátorként tevékenykednek.

Vannak-e hasonló képzések itt Magyarországon vagy akár Európai szinten?

Néhány magyarországi intézmény számára mintául szolgált már a stíluskommunikátor szakirányú továbbképzési szak. Szerintem ennek örülhetünk, még akkor is, ha a koncepció átvétele után picit változtattak az elnevezésen. Az a lényeg, hogy értéket közvetítsenek.

Végezetül megkérdeznénk, hogy a szegedi egyetemisták, Ön szerint, mennyire stílusosak? Lehet ez szakmai foglalkozási ártalom, hogy akaratlanul is elemezzük a másikat, nem?

Szerintem sok stílusos fiatal van, tehát örömmel látom, hogy sokan felismerik azt, hogy nem minden a tucat és nem abban kell járni, hanem akár szüleik darabjait is felveszik.

Végezetül milyen jó tanáccsal látná el a fiatalokat, hogy öltözködésük még stílusosabb legyen?

A legelső és szerintem a legfontosabb feltétele a stílusosságnak, hogy legyen önismeretünk, hogy megtaláljuk azokat az attribútumokat, amelyek bennünket fejeznek ki. És hadd említsek még egy fontos dolgot. Akkor vagyunk stílusosak, ha minden fölösleges részletet elhagyunk. Tehát: csak annyit mondjunk, amennyire szükség van, csak annyi ékszer viseljünk, amennyit a helyzet és a személyiségünk enged... Mindent mértékkel! ◀